

2. GŁOSZENIE EWANGELII PIERWSZYM NAKAZEM MIŁOSIERDZIA

Wstęp

Przy zapowiedzi tematu spotkania przeczytać lub przekazać własnymi słowami następujące myśli:

Ewangelizacja to najważniejsze zadanie dla nas na czas trwania Jubileuszu Miłosierdzia (i nie tylko). Być miłosiernym – to nade wszystko ewangelizować, bo według Jana Pawła II nawrócenie człowieka „jest najbardziej konkretnym wyrazem działania miłości i obecności miłosierdzia”. (*Dives in misericordia*, p.6). Ewangelizujemy więc ze świadomością, że doprowadzenie człowieka do spotkania z Chrystusem, który jest jego najlepszym lekarzem i obrońcą, to najważniejszy uczynek miłosierdzia, jakim możemy obdarować naszych bliźnich. Mamy dziś zastanowić się, jak przyswoić sobie różne nowe metody ewangelizacji, odpowiednie dla naszych wspólnot i środowiska, w którym żyjemy.

Sprawozdanie z realizacji postanowienia podjętego na poprzednim spotkaniu

tzn. z podjęcia studium Biblii lub nauczania Kościoła odnośnie do kwestii, która rodziła nasze wątpliwości.

Widzieć

Wspólna refleksja na podstawie następujących pytań:

- Kiedy ostatni raz brałem udział w akcji stricte ewangelizacyjnej organizowanej przez wspólnotę, w której jestem? (głoszenie

elementów kerygmatu, dawanie świadectwa o swojej wierze i życiu duchowym itp.)

- Czy przypominam sobie rozmowę z osobą, z którą starałem się podzielić moją wiarą, z intencją ewangelizowania jej?
- Czy mam zwyczaj systematycznej modlitwy za osoby potrzebujące ewangelizacji, zwłaszcza tych, które spotykam lub które są w moim otoczeniu? Jaka jest forma tej modlitwy?
- Czy pielęgnujemy troskę o zapraszanie nowych osób do naszej wspólnoty? W jakich konkretnych działaniach ta troska się przejawia?
- Czy podjęliśmy działania ewangelizacyjne w kontekście Światowych Dni Młodzieży? Czy mamy jakąś propozycję formacyjną dla ich uczestników z naszej parafii?

Osądzić

Po przeczytaniu tekstów następuje czas wspólnej refleksji nad nimi, ewentualne wyjaśnienie niezrozumiałych fragmentów itp.

Rz 10, 14–15:

Jakże więc mieli wzywać Tego, w którego nie uwierzyli? Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił? Jakże mogliby im głosić, jeśli by nie zostali posłani? Jak to jest napisane: Jak piękne stopy tych, którzy zwiastują dobrą nowinę!

Rz 5, 20b–21:

Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficiej rozlała się łaska, aby jak grzech zaznaczył swoje królowanie śmiercią, tak łaska przejawiała swe królowanie przez sprawiedliwość wiodącą do życia wiecznego przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego.

1 Kor 9, 16–17:

Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii! Gdybym to czynił z własnej woli, miałbym zapłatę, lecz jeśli działam nie z własnej woli, to tylko spełniam obowiązki szafarza.

***Evangelii nuntiandi*, p. 80:**

Spośród tych przeszkód, które występują i w naszych czasach, ograniczymy się do wskazania tej wielostronnej, a bardzo poważnej, bo domowej – mianowicie braku gorliwości, a zwłaszcza braku radości i nadziei u wielu głosicieli Ewangelii. Zachęcamy więc wszystkich, którzy z jakiegokolwiek racji i w jakikolwiek sposób pełnią funkcję ewangelizowania, aby ożywili i wzmogli zapal ducha.

***Novo millennio ineunte*, p. 50:**

Winniśmy zatem postępować w taki sposób, aby w każdej chrześcijańskiej wspólnocie ubodzy czuli się „jak u siebie w domu”. Czyż taki styl bycia nie stałby się największą i najbardziej skuteczną formą głoszenia dobrej nowiny o Królestwie Bożym? Bez tak rozumianej ewangelizacji, dokonującej się przez miłosierdzie i świadectwo chrześcijańskiego ubóstwa, głoszenie Ewangelii – będące przecież pierwszym nakazem miłosierdzia – może pozostać niezrozumiane i utonąć w powodzi słów, którymi i tak jesteśmy nieustannie zalewani we współczesnym społeczeństwie przez środki przekazu. Miłosierdzie czynów nadaje nieodpartą moc miłosierdziu słów.

Ks. F. Blachnicki, z referatu wygłoszonego na VI Krajowej**Kongregacji Odpowiedzialnych:**

Naszą odpowiedzialność w konfrontacji z polską rzeczywistością musi się stać diakonia ewangelizacji. W przekonaniu, że tylko Jezus Chrystus jest ostatecznym gwarantem wyzwolenia i poszanowania godności człowieka, chcemy tego Jezusa głosić wszystkim, którzy jeszcze prawdziwie Go nie znają, którzy nie przyjęli Go osobiście do swojego życia jako swego jedynego Pana i Zbawiciela. Chcemy włączyć się do dzieła wielkiej ewangelizacji *Ad Christum Redemptorem* w przekonaniu, że przynosimy ludziom

to, co najważniejsze: radosną nowinę o miłosierdziu Bożym objawionym przez Jezusa Chrystusa. Przyjmując z wdzięcznością dar i narzędzie ewangelizacji, jakim jest film *Jezus* będący filmową wersją Ewangelii św. Łukasza, Ewangelisty miłosierdzia Bożego, pragniemy w ten sposób dotrzeć do jak największej ilości ludzi w naszej ojczyźnie, szczególnie do zakładów pracy i do ludzi zrzeszonych w Solidarności. Przez organizowanie rekolekcji ewangelizacyjnych dla nich chcemy im dopomóc w znalezieniu fundamentów i źródła prawdziwej solidarności w Chrystusie.

Działać

Kluczową sprawą jest uświadomienie lub przypomnienie wszystkim członkom diakonii, że postawa permanentnej gotowości do podejmowania różnych wyzwań ewangelizacyjnych jest jednym z najważniejszych przejawów naśladowania miłosierdzia Boga względem ludzi. Jeżeli mamy (lub na nowo obudziliśmy w sobie) taką świadomość, to rezultatem niniejszego spotkania powinien być przegląd możliwości ewangelizacyjnych wspólnoty ze szczególnym zwróceniem uwagi na nowe sposoby i formy ewangelizacji, które uważamy za odpowiednie w naszym środowisku i w sytuacji naszej wspólnoty. Spotkanie winno się zakończyć konkretnymi postanowieniami (choćby skromnymi, ale możliwymi do zweryfikowania) podjęcia nowych działań ewangelizacyjnych. Jeżeli dana wspólnota prowadzi już takie dzieło lub projekt ewangelizacyjny, to obecne spotkanie nie tyle musi prowadzić do podjęcia nowej akcji czy nowego działania, co raczej może być okazją do wzmocnienia bądź weryfikacji prowadzonego już dzieła.

Propozycja modlitwy

- Medytacja nad słowami pieśni: „Wiele jest serc”

Ref. Wiele jest serc, które czekają na Ewangelię. Wiele jest serc, które czekają wciąż.

1. Napełnij serce Twoje tym kosztownym nasieniem,
a zobaczysz, że Bóg poprowadzi cię do ludzi.
 2. Sam zobaczysz, że Bóg poprowadzi cię do ludzi,
których będziesz mógł zaprowadzić do Chrystusa.
- Tajemnica różańca: głoszenie królestwa i wzywanie do nawrócenia
(z dopowiedzeniami).